

Følgelig er vedtægtens artikel 7, stk. 1, ikke til hinder for en afgørelse om forflytelse, der medfører tildeling af nye arbejdsområder, der, selv om de adskiller sig fra dem, som tidligere blev varetaget og af den pågældende selv opfattes som en formindskning af kompetence, ikke desto er i overensstemmelse med den stilling, der svarer til hans lønklasse.

2. En ændret placering af en tjenestemand, som i første række skal være begrundet i tjenestens interesse, er ikke et udtryk for, at administrationen har undladt at op-

fylde sin omsorgspligt over for sine ansatte, når administrationen inden for grænser, der ikke kan kritiseres, udøver sit vide skøn til at bedømme de hensyn, som skal tages i henholdsvis tjenestens og den berørte tjenestemands interesse.

3. At aktmappen for en ansøger til en ledig stilling ikke indeholder ansøgerens seneste bedømmelse, kan ikke ulovliggøre afgørelsen om at afslå ansøgningen, såfremt administrationen ved sammenligningen af ansøgernes fortjenester havde et tilstrækkeligt grundlag til med rimelighed at kunne træffe sin afgørelse.

RETTENS DOM (Femte Afdeling)
10. juli 1992 *

I de forenede sager T-59/91 og T-79/91,

Franz Eppe, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved advokat G. Vandersanden, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos A. Schmitt, 62, avenue Guillaume,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Valsesia, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokat D. Waelbroeck, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Roberto Hayder, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: fransk.

angående en påstand, for det første om annullation af Kommissionens afgørelse af 17. oktober 1990 i det omfang, der herved skete en ændring af organisationsplanen for GD VI, og sagsøgeren samtidig uden ansøgning blev forflyttet til en ny stilling som konsulent ved EUGFL, og for det andet om annullation dels af Kommissionens afgørelse om at lade meddelelse om ledig stilling KOM/164/90 vedrørende en stilling som chef for kontor VI. BI.4 offentliggøre den 20. december 1990, dels af de afgørelser, hvorved der blev givet afslag på sagsøgerens ansøgning til stillingen, og en anden ansøger blev udnævnt,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne H. Kirschner og D. Barrington,

justitssekretær: referendar P. van Ypersele de Strihou,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 4. juni 1992,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder

- 1 Siden 1988 har sagsøgeren været chef for kontor VI. BI.4 (spørgsmål vedrørende flere produkter) i Kommissionens Generaldirektorat for Landbrug (herefter benævnt »GD VI«) og placeret i lønklasse A4.
- 2 Fra begyndelsen af 1990 gav sagsøgeren udtryk for utilfredshed med sin situation og indgav ved flere lejligheder ansøgning om andre stillinger som kontorchef eller som konsulent; de pågældende stillinger var opslået som ledige i lønklasserne A5, A4 og A3. I ansøgningerne meddelte han, at han, såfremt hans ansøgning kunne komme i betragtning, ønskede, at hans mulighed for at blive forfremmet til lønklasse A3 blev undersøgt.

3 Den 9. januar 1990 havde han en samtale med sin generaldirektør, hvorunder han gav udtryk for sin almindelige utilfredshed med det kontor, han var chef for, og anmodede om at blive sat til andre opgaver, som var bedre tilpasset hans erfaringer og viden.

4 Den 12. februar 1990 bekræftede sagsøgeren indholdet af denne samtale i en notits til generaldirektøren, hvori han redegjorde for vanskelighederne i kontoret. Han konkluderede som følger:

»Efter moden overvejelse og under hensyntagen til disse omstændigheder er jeg nået til den konklusion, at jeg ikke kan påtage mig det ansvar, som stillingen som chef for kontor VI. BI.4 indebærer. Jeg beder Dem derfor venligst undersøge mulighederne for i forbindelse med den omstrukturering, der er ved at finde sted, at tildele mig et tilsvarende ansvar i en anden af Deres afdelinger, hvor jeg bedre vil kunne udnytte de erfaringer og den viden, jeg har opnået i de godt tyve år, jeg har arbejdet i GD VI (markeder, strukturer, konkurrencevilkår), heraf over ti år i lønklasse A4.«

5 Efter denne notits havde sagsøgeren en samtale med generaldirektøren den 14. marts 1990, hvorunder han gav sit principielle samtykke til at blive forflyttet til en stilling som konsulent, der eventuelt ville blive oprettet, selv om han var klar over, at generaldirektøren ikke kunne love ham noget med hensyn til det niveau (lønklasse A4 eller A3), som denne nye stilling ville blive normeret i, såfremt den faktisk blev oprettet.

6 Tre måneder senere, den 21. juni 1990, tilsendte sagsøgeren ad tjenestevejen generaldirektøren en notits, hvori han meddelte, at han trak sit principielle samtykke til en »forflyttelse til EUGFL« tilbage, medmindre denne forflyttelse indebar en »forfremmelse til lønklasse A3«. Han tilføjede, at en manglende forfremmelse kunne give anledning til en »fortolkning, ifølge hvilken [hans] overordnede ikke havde været tilfredse med [hans] lederevner, således som de var kommet til udtryk i kontor VI. BI.4, og derfor havde ønsket denne ændring«. På samme tidspunkt var en anden chef for et kontor i GD VI nemlig blevet forflyttet til en konsulentstilling,

hvilket i almindelighed var blevet betragtet som en disciplinær foranstaltning; dette skulle fremgå af forskellige avisartikler. Da sagsøgeren på det tidspunkt ikke havde fået sin bedømmelse for tidsrummet 1987-1989, som var blevet betydeligt forsinket, mente han sig ude af stand til at dementere rygterne om, at hans forflyttelse kunne sammenlignes med den anden chefs. Ifølge sagsøgeren ville en forfremmelse til lønklasse A3 udgøre det mest velegnede dementi af disse rygter.

- 7 I et notat af 25. juni 1990 til vicegeneraldirektørerne, direktørerne og kontorcheferne gjorde generaldirektøren for GD VI rede for grundene til og formålet med omorganiseringen af generaldirektoratet og den procedure, der påtænkte fulgt i denne forbindelse. Ifølge notatets bilag I, punkt 4, blev der foreslået oprettet en stilling som »konsulent« ved Direktorat VI. G »EUGFL« med følgende begrundelse:

»Fortolkningen og den konsekvente anvendelse af de stedse flere og mere indviklede regler, der skal tages hensyn til under arbejdet i de fem kontorer, som tager sig af de budgetmæssige, økonomiske og monetære aspekter af finansieringen af de fælles markedsordninger og foranstaltningerne til fordel for landbefolkningen, kræver en meget stor kvalitativ og kvantitativ indsats. Denne opgave bør kunne overdrages en konsulent, som er direkte tilknyttet direktøren for Direktorat VI. G.«

- 8 Den 6. august 1990 protesterede sagsøgeren over for generaldirektøren mod det forslag, denne havde forelagt generaldirektøren for personale og administration i juli måned, om at ændre organisationsplanen for GD VI, for så vidt dette forslag for ham indebar en »anden stilling, nemlig som konsulent for Direktorat VI. G«. Han henviste til, at denne forflyttelse kunne så tvivl om hans integritet og ære. Han tilføjede, at såfremt en forflyttelse fandt sted uden høring af Det Rådgivende Udvalg for Udnævnelser (herefter benævnt »RUU«), ville enhver mulighed for forfremmelse til lønklasse A3 automatisk være udelukket for ham.

- 9 Den 18. september 1990 anmodede sagsøgeren generalsekretæren for Kommissionen om ikke straks at ændre organisationsplanerne for hans vedkommende for at undgå enhver sammenligning med overflytningen af en anden kontorchef, hvilken overflytning »alle klart tillagde disciplinær karakter«.
- 10 Den 15. oktober 1990 svarede generalsekretæren således:
- »Jeg forstår udmærket betydningen af, at der differentieres mellem stillingen som konsulent for EUGFL og overflytningen af kontorchefen ... til en stilling som konsulent. Jeg har henstillet til hr. Legras, at han differentierer mellem de to tilfælde.«
- 11 Den 17. oktober 1990 godkendte Kommissionen den nye organisationsplan for GD VI.
- 12 Ved notat af 6. november 1990 bekræftede generaldirektøren for GD VI over for sagsøgeren, at han var udnævnt til konsulent ved GD VI. G. EUGFL med virkning fra senest den 1. december 1990. I dette notat hed det i overensstemmelse med generalsekretærens ønske, at udnævnelsen »indgår som led i den omstrukturering, der er fastsat i notat ... af 25. juni 1990, og hvis iværksættelse på ingen måde indebærer en bedømmelse af den måde, hvorpå De har udøvet hvervet som chef for kontor VI. BI.4. Tværtimod skyldes udnævnelsen alene et berettiget ønske om, at det bliver en erfaren og kvalificeret jurist, der foretager den første gennemgang og den retlige samordning af alle de mange retsakter, som regulerer Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget«.
- 13 Den 9. november 1990 bekræftede generaldirektøren for personale og administration på sin side over for sagsøgeren, at Kommissionen i forbindelse med ændringen af organisationsplanen for GD VI den 17. oktober 1990 havde besluttet at oprette en stilling som konsulent for direktøren for GD VI. G. EUGFL og at udnævne sagsøgeren til stillingen med virkning fra den 1. november 1990.

- 14 Samme dag anmodede sagsøgeren generaldirektøren om at ophæve hans omplacering, som satte ham i en pinlig situation, da nogle troede, at han var forfremmet til A3, hvilket han ikke var, og andre, især uden for Kommissionen, kunne tro, at der var tale om en disciplinær sanktion. Han tilføjede, at alene en forfremmelse til lønklasse A3 ville kunne fjerne enhver form for usikkerhed.
- 15 Den 27. november 1990 svarede generaldirektøren for GD VI sagsøgeren, at disse betænkeligheder ikke syntes at »være begrundede«, og at han var blevet omplaceret efter eget ønske.
- 16 I mellemtiden havde sagsøgeren den 17. november 1990 indbragt en klage over Kommissionens afgørelse af 17. oktober 1990. Sagsøgeren gjorde navnlig gældende, at Kommissionen i hans tilfælde ikke havde overholdt det i generaldirektørens notat af 25. juni 1990 om omstrukturingsproceduren indeholdte princip om, at den skulle hvile på frivillighed.
- 17 Den 21. maj 1991, dvs. efter udløbet af den firemånedersfrist, der er fastsat i artikel 90, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«), men inden udløbet af den i vedtægtens artikel 91, stk. 3, fastsatte søgsmålsfrist, afviste Kommissionen sagsøgerens klage og anførte bl.a., at der ved udnævnelsen af sagsøgeren ikke var sket nogen overtrædelse af den i notatet af 25. juni 1990 fastlagte procedure, »idet nævnte procedure alene gjaldt mobiliteten af personale, der ikke var ansat som kontorchef«.
- 18 På denne baggrund anlagde sagsøgeren den 5. august 1991 den sag, der er registreret under nummeret T-59/91.

- 19 Sagsøgeren, der mente, at han var blevet forflyttet mod sin vilje, ansøgte, »for at redde sin ære«, om sin tidligere stilling som chef for kontor VI. BI.4, der var blevet opslået ledig ved meddelelse KOM/164/90, offentliggjort den 20. december 1990. Der var syv andre ansøgere til stillingen.
- 20 Ved notat af 14. februar 1991 meddelte RUU's sekretær: »RUU har på sit møde den 7. februar 1991 undersøgt, på hvilket niveau stillingen skal besættes, samt hvilke kvalifikationer der kræves af den udvalgte ansøger. Udvalget har derefter gennemgået alle ansøgninger og hørt generaldirektøren for landbrug. Efter dette arbejde er RUU kommet til den konklusion, at:
- ' — For så vidt angår niveauet for stillingen som chef for kontor GD VI. BI.4 »Kvalitetspolitik og andre spørgsmål vedrørende flere produkter» skal dette ligge på A5/4.
- For så vidt angår gennemgangen af de indkomne ansøgninger og efter gennemgangen af disse kan Deres ansøgning ikke komme i betragtning ved denne lejlighed'«.
- 21 Den 25. februar 1991 indbragte sagsøgeren en ny klage, for det første over Kommissionens afgørelse om at offentliggøre meddelelse om ledige stilling KOM/164/90, for det andet over udnævnelsen af V. til denne stilling og for det tredje over afslaget på hans egen ansøgning til stillingen.
- 22 Ved afgørelse af 7. marts 1991 blev V. udnævnt til chef for kontor VI. BI.4.

- 23 Den 11. marts 1991 meddelte ansættelsesmyndigheden sagsøgeren, at den ikke havde kunnet imødekomme hans ansøgning til denne stilling.
- 24 Den 15. april 1991 sendte sagsøgeren en skrivelse til generaldirektøren, hvori han atter protesterede mod den procedure, der var anvendt over for ham, og kritiserede, at de opgaver og pligter, han ville få tildelt, ikke var blevet fastsat. Sagsøgeren forelagde en genpart af denne skrivelse for »fællesgruppen« på dennes møde den 5. juni 1991, således at den kunne blive lagt ind i aktmappen vedrørende hans forrige klage.
- 25 Den 9. august 1991, dvs. efter udløbet af den firemånedersfrist, der er fastsat i vedtægtens artikel 90, stk. 2, men inden udløbet af den i vedtægtens artikel 91, stk. 3, fastsatte søgsmålsfrist, afviste Kommissionen sagsøgerens anden klage.
- 26 Dette er baggrunden for, at sagsøgeren den 7. november 1991 anlagde endnu en sag, som blev registreret under nummeret T-79/91.
- 27 Ved kendelse af 15. maj 1992 forenede formanden for Femte Afdeling sagerne T-59/91 og T-79/91 med henblik på den mundtlige forhandling og dommen.
- 28 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Femte Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.

- 29 Den mundtlige forhandling fandt sted den 4. juni 1992. Parterne afgav mundtlige indlæg og besvarede Rettens spørgsmål.

Parternes påstande

- 30 Sagsøgeren har i sin første sag (sag T-59/91) nedlagt følgende påstande:

- Nærværende sag antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold.
- Følgelig annulleres Kommissionens afgørelse af 17. oktober 1990, for så vidt organisationsplanen for GD VI herved ændres, og sagsøgeren samtidig uden at have ansøgt herom placeres i en ny stilling som konsulent ved EUGFL.
- Sagsøgte tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.

I sin anden sag (sag T-79/91) har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

- Sagen fremmes til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold.
- Følgelig annulleres Kommissionens afgørelse om at opslå stillingen som chef for kontor VI. BI.4 ledig ved stillingsopslag KOM/164/90, offentliggjort den 20. december 1990.
- Afgørelsen af 7. marts 1991, hvorved F. V. blev ansat i stillingen, annulleres.

- Samtidig annulleres afslaget på sagsøgerens ansøgning om stillingen.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Kommissionen har i begge sager nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.
- Sagsøgeren tilpligtes at bære sine egne omkostninger.

Realiteten

- 31 Til støtte for den første sag har sagsøgeren påberåbt sig syv anbringender. Det første er et anbringende om overtrædelse af proceduren for omstruktureringen, således som den er fastlagt ved generaldirektørens notat af 25. juni 1990, navnlig fordi Kommissionen har krænket frivillighedsprincippet. Det andet anbringende vedrører tilsidesættelse af vedtægtens artikel 7, stk. 1, hvorved det gøres gældende, at den anfægtede forflyttelse ikke er vedtaget alene i tjenestens interesse og under overholdelse af princippet om stillingernes ækvivalens. Det tredje anbringende vedrører magtfordrejning, idet Kommissionens henvisning til omstruktureringen som begrundelse for sin afgørelse dækker over andre motiver. Det fjerde anbringende vedrører overtrædelse af omsorgspligten, idet Kommissionen helt har undladt at tage hensyn til sagsøgerens personlige interesse. Det femte anbringende vedrører krænkelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, idet Kommissionen ikke opfyldte sit stiltiende løfte om ikke længere at tage sagsøgerens ansøgning til stillingen som konsulent ved EUGFL i betragtning, såfremt hans forflyttelse ikke blev ledsaget af en forfremmelse til lønklasse A3. Det sjette anbringende vedrører krænkelse af forbuddet mod forskelsbehandling, idet en anden nyoprettet lederstilling i modsætning til sagsøgerens stilling var blevet besat på grundlag af frivillighedsprincippet. Det sidste anbringende vedrører tilsidesættelsen af vedtægtens artikel 25, idet den anfægtede afgørelse hverken er tilstrækkeligt eller korrekt begrundet.

- 32 Til støtte for den anden sag har sagsøgeren påberåbt sig følgerne af, at forflyttelsen var ulovlig, således som han har hævdet i den første sag, og endvidere, at der forelå en åbenbar fejl ved udøvelsen af skønnet, da hans ansøgning om sin tidligere stilling blev afslået, samt at vedtægtens artikel 25, stk. 2, blev tilsidesat for så vidt angår begrundelsen for dette afslag.

Den første sag

Overtrædelse af omstruktureringsproceduren

- 33 Sagsøgeren har bemærket, at det af skrivelsen af 6. november 1990, hvorved han fik meddelelse om sin forflyttelse, fremgik, at »udnævnelsen til ovennævnte stilling indgår som led i den omstrukturering, der er genstand for mit notat VI/00666 af 25.6.1990«. Således som proceduren er beskrevet i nævnte notat, kan den anfægtede afgørelse kun forklares ved, at generaldirektøren, da den første frivillige etape af omstruktureringsproceduren ikke havde givet noget resultat, blev tvunget til at anvende sin mulighed for ex officio at forflytte sagsøgeren, der er omhandlet i afsnit III, punkt 5, i hans notat af 25. juni 1990. Her hedder det nemlig, at såfremt ingen ansøgning kan godkendes, vil generaldirektøren — alene i tjenestens interesse — foreslå at omplacere en tjenestemand, som han, når tiden er inde, udpeger efter at have indhentet udtalelse fra »udvælgelsesgruppen«.
- 34 Ifølge sagsøgeren fremgår det klart af de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag, at omstruktureringsproceduren ikke blev overholdt og ikke engang påbegyndt i hans tilfælde; han blev forflyttet ex officio og mod sin vilje.
- 35 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen i svaret på hans klage ikke kan hævde, at den omstruktureringsprocedure, der er beskrevet i punkt III i notatet af 25. juni 1990, ikke finder anvendelse på sagsøgeren på grund af hans stilling som kontorchef. Han fremhæver, at der i bilag I til nævnte notat, hvori der på ny henvises til ændringerne i organisationsplanen, udtrykkeligt nævnes oprettelsen af en stilling som »konsulent« ved GD VI. G »EUGFL«; en stilling, som hans overordnede tiltænkte ham.

- 36 Sagsøgeren erkender vel, at der i forbindelse med omstruktureringsproceduren blev foretaget to former for overflytninger fra stilling til stilling (punkt II.3 i nævnte notat): dels »de overflytninger, der er en følge af ændringerne af organisationsplanen og overførslen af kompetence«, hvilke ændringer er gengivet i bilag I til dette notat, hvori det under punkt 4 hedder, at der skal oprettes en konsulentstilling ved Direktorat VI. G. EUGFL, dels »de overflytninger, der følger af den egentlige omstrukturering«, hvilke ændringer er gengivet i bilag II til samme notat. Men han mener, at notatets punkt III med overskriften »Den påtænkte overflytningsprocedure« omfatter alle overflytninger, da der ikke er angivet andet. Derfor finder han, at denne procedure burde være fulgt, også selv om hans ansættelse i stillingen som konsulent ved Direktorat VI. G. EUGFL fandt sted som følge af ændringerne af organisationsplanen. Intet giver Kommissionen ret til at hævde, at denne procedure kun finder anvendelse på »den egentlige omstrukturering«, dvs. den anden kategori af overflytninger.
- 37 Kommissionen har svaret, at ansættelsesmyndighedens decentraliserede beføjelser kun kan udøves selvstændigt af generaldirektøren ved intern forflyttelse af andre tjenestemænd end kontorcheferne. Hvad disse angår skal den nye placering godkendes af tre medlemmer af Kommissionen, nemlig det medlem, der har ansvaret for den pågældende sektor, det, der har ansvaret for personale og administration samt formanden for Kommissionen. Derfor var generaldirektøren ikke kompetent til alene at fastsætte fremgangsmåden for omplacering af kontorchefer. Således er det helt logisk at hævde, at den procedure, der er fastsat under punkt III i notatet af 25. juni 1990, faktisk alene vedrører »den egentlige omstrukturering« (bilag II til notatet), da generaldirektøren ikke alene kan vedtage nogen procedure med henblik på omplacering af kontorchefer.
- 38 Retten skal fastslå, at der i det foreliggende tilfælde ikke kan være tale om krænkelse af omstruktureringsproceduren, således som denne er fastlagt i notatet af 25. juni 1990 fra generaldirektøren for landbrug, navnlig for så vidt den opstillede frivillighed som første mulighed, da den ikke under nogen omstændigheder finder anvendelse på sagsøgeren. Denne procedure blev nemlig fastlagt af generaldirektøren for GD VI, og for så vidt angår kontorchefer som sagsøgeren er ansættelsesmyndighedens beføjelser ikke delegeret til generaldirektøren, men til det kompetente kommissionsmedlem, til det kommissionsmedlem, der har ansvaret for personale og administration, og til Kommissionens formand, jf. *Meddelelser til*

personalet nr. 597 om »decentralisering i forbindelse med udøvelse af visse personaleadministrationsbeføjelser (ansættelsesmyndigheden)«, hvis indhold parterne under retsmødet erklærede ikke at bestride. Da generaldirektøren ikke kan fastlægge en procedure, der begrænser det skøn, de tre kommissionsmedlemmer har som ansættelsesmyndighed i forhold til sagsøgeren, kan omstruktureringsproceduren ikke anvendes over for sagsøgeren.

39 Følgelig krænker den anfægtede afgørelse ikke omstruktureringsproceduren.

40 Da sagsøgeren i retsmødet har erklæret, at hans sag for så vidt angår den procedure, der skal følges, alene bygger på den manglende overholdelse af omstruktureringsproceduren, og at han ikke agter at påberåbe sig en krænkelse af nogen anden procedure, f.eks. den, der er fastsat i vedtægtens artikel 29, skal anbringendet forkastes.

Tilsidesættelse af vedtægtens artikel 7, stk. 1

41 Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse bygger på vedtægtens artikel 7, stk. 1, og at den derfor alene skulle være truffet i tjenestens interesse og under overholdelse af princippet om, at stillingen skal svare til lønklassen.

42 Han har for så vidt angår sin nye stilling henvist til Kommissionens begrundelse for at oprette en stilling som konsulent ved Direktorat VI. G. Sagsøgeren havde fra sin tiltræden i Direktorat VI. G vist sin gode vilje ved at fastholde, at der krævedes en nærmere angivelse af hans opgaver. Trods hans formelle anmodning herom i januar 1991 blev hans opgaver og virke først fastlagt ved notater af 17. maj og 12. juni 1991, dvs. over seks måneder efter hans omplacering.

- 43 Sagsøgeren udleder heraf, at stillingen som konsulent ved EUGFL overhovedet ikke kan betragtes som ækvivalent med den stilling som chef for kontor VI. BI.4, han beklædte tidligere, og hvis betydning klart fremgår af de opgaver, der er henlagt til denne enhed. Derfor er de i vedtægtens artikel 7, stk. 1, fastsatte betingelser for en tvungen forflyttelse ikke opfyldt i den foreliggende sag. Ifølge sagsøgeren anfægter den foranstaltning, der er truffet som led i omstruktureringen, hans vedtægtsmæssige rettigheder, ikke alene fordi den indebærer en reduktion af hans kompetenceområde, men tillige fordi den kompetence, han har tilbage, er af en sådan art og betydning samt af et sådant omfang, at den ligger klart under den kompetence, der svarer til hans lønklasse og stilling. Denne afgørelse bør derfor annulleres (Domstolens dom af 27.1.1983, sag 263/81, List mod Kommissionen, Sml. s. 103).
- 44 Kommissionen har svaret, at ikke alene henhører »bedømmelsen af en tjenstemands kvalifikationer med henblik på en bestemt funktion under administrationens kompetence« (Domstolens kendelse af 28.3.1974, sag 23/74 R, Küster mod Parlamentet, Sml. s. 331, grund 11), men den af sagsøgeren udtrykte tvivl med hensyn til ækvivalensen mellem hans nye opgaver og hans tidligere opgaver forekommer endvidere at være ubegrundet.
- 45 Kommissionen henviser til, at en foranstaltning ikke udgør en tilsidesætte af den ret, der ifølge vedtægtens artikel 5 og 7 tilkommer enhver tjenestemand til at stille krav om, at det arbejde, der tildeles ham, i det hele svarer til en stilling i den lønklasse, han hierarkisk er indplaceret i, blot fordi den giver anledning til en ændring eller endog en reduktion af en eller anden art af tjenstemandens arbejdsopgaver; hertil kræves, at de nye opgaver i det hele ligger klart under de opgaver, der svarer til tjenstemandens lønklasse og stilling, når henses til arten, betydningen og omfanget af disse opgaver.
- 46 Kommissionen fremhæver, at i den foreliggende sag må de nye opgaver, der er betroet sagsøgeren, antages at være i overensstemmelse med hans lønklasse, uanset betydningen af kontor VI. BI.4, som sagsøgeren tidligere var leder af, hvilket også fremgår af oplysningerne fra generaldirektøren og de interne instrukser fra hans direktør.

- 47 Kommissionen konkluderer, at sagsøgerens udnævnelse til konsulent ganske enkelt er en omplacering, der har fundet sted som led i en omorganisering af tjenesten, som administrationen havde truffet beslutning om under udøvelse af sit skøn (Domstolens dom af 14.7.1983, sag 176/82, Nebe mod Kommissionens, Sml. s. 2475, og af 4.7.1989, sag 198/87, Kerzmann mod Revisionsretten, Sml. s. 2085).
- 48 Retten skal henvise til, at det i vedtægtens artikel 7, stk. 1, hedder, at ansættelsesmyndigheden ved udnævnelse eller forflyttelse, idet der udelukkende tages hensyn til tjenstlige synspunkter og uden hensyntagen til statsborgerskab, skal ansætte den enkelte tjenestemand i en stilling i hans kategori, som svarer til hans lønklasse (jf. bl.a. Domstolens ovennævnte dom af 14.7.1983, sag 176/82, præmis 17).
- 49 I den foreliggende sag har sagsøgeren i det væsentlige gjort gældende, at de nye arbejdsområder, han har fået betroet efter sin forflyttelse, ikke svarer til den lønklasse, han har i hierarkiet, og at hans forflyttelse alene af denne grund ikke tager hensyn til tjenstlige synspunkter. I den forbindelse skal der erindres om, at reglen om, at lønklasse og stilling skal svare til hinanden, i tilfælde af en ændring af tjenstemandens arbejdsområder ikke indebærer en sammenligning mellem hans nuværende og tidligere arbejdsområder, men mellem hans nuværende arbejdsområder og den lønklasse, han hierarkisk er indplaceret i (Domstolens dom af 23.3.1988, sag 19/87, Hecq mod Kommissionen, Sml. s. 1681, præmis 7). I den foreliggende sag svarer sagsøgerens nye arbejdsområder fuldstændig til hans lønklasse, hvilket bl.a. fremgår af den begrundelse, generaldirektøren for GD VI den 25. juni 1990 gav for oprettelsen af denne stilling i organisationsplanen (jf. præmis 7).
- 50 I øvrigt kan det vel beklages, at sagsøgeren har måttet vente flere måneder på nærmere oplysninger om sine nye opgavers konkrete indhold, men det skal dog bemærkes, at selve arten af de opgaver, der er tildelt sagsøgeren — nemlig at være konsulent for den direktør, som står for den retlige koordinering af flere enheders arbejde — taler imod en forudgående nøje beskrivelse af indholdet, men for, at vedkommende selv fastlægger rammerne på grundlag af sine erfaringer i den nye stilling og tjenestens behov.

- 51 Det følger heraf, at sagsøgerens nye arbejdsområder svarer til en stilling i den lønklasse, han er indplaceret i, selv om de afviger fra hans tidligere arbejdsområder. Det må derfor fastslås, at den anfægtede afgørelse ikke krænker vedtægtens artikel 7, stk. 1.
- 52 Følgelig kan anbringendet ikke tages til følge.

Spørgsmålet om magtfordrejning

- 53 Sagsøgeren har ikke bestridt nytten af en god personalemobilitetspolitik. Han gør imidlertid gældende, at politikken i den foreliggende sag blev anvendt til et formål, der er i strid med almene interesser og desuden ligger langt fra ånden og bogstaven i samt formålet med omstruktureringen.
- 54 Han hævder, at Kommissionen ikke kan basere sin afgørelse på hans påståede anmodning om forflyttelse, da han i tide trak sit principielle samtykke tilbage af nøje angivne og tungtvejende grunde, som han ikke er herre over, nemlig den megen sladder om, hvad der var årsag til forflyttelsen. Denne var nemlig med urette blevet sammenkædet med forflyttelsen af en anden kontorchef, hvis forflyttelse til en stilling som konsulent utvivlsomt havde disciplinær karakter, hvilket fremgår af forskellige avisartikler.
- 55 I øvrigt har sagsøgeren tilføjet, at hans anmodning skyldtes mangelen på kvalificeret personale i hans kontor, efter at dets bedste toldekspert var blevet forflyttet til et andet kontor. I løbet af 1990 blev der dog rådet bod på denne mangel på kvalificeret personale, således at kontoret inden for de fastsatte frister kunne klare sine opgaver til de overordnede fulde tilfredshed. Sagsøgeren understreger, at denne uventede ændring i høj grad skyldtes hans personlige indsats. Det var også af de nævnte grunde, at han havde trukket sin ansøgning om forflyttelse tilbage.

- 56 Kommissionen har svaret, at sagsøgeren ikke konkret er fremkommet med objektive, relevante og samstemmende indicier, der viser, at den anfægtede afgørelse er truffet for at forfølge andre mål end dem, der er angivet (Domstolens dom af 20.6.1991, sag C-248/89, Cargill mod Kommissionen, Sml. I, s. 2987, præmis 26), og at ansættelsesmyndigheden langt fra har udøvet sine beføjelser med et andet formål end forudsat, men alene besluttede at ansætte sagsøgeren i en ny stilling under hensyntagen til tjenstlige synspunkter og som led i en omstrukturering af tjenesten uden at overskride det vide skøn, institutionerne råder over på dette område.
- 57 Retten fastslår, at ifølge fast retspraksis kan der, hvis en afgørelse ikke er bedømt som værende i strid med tjenestens interesser, ikke være tale om magtfordrejning (ovennævnte dom af 14.7.1983, sag 176/82, præmis 25).
- 58 I øvrigt bemærkes, at sagsøgeren ikke har fremlagt nogen oplysninger, der kan godtgøre, at den anfægtede afgørelse er truffet for at forfølge andre mål end de angivne til støtte for afgørelsen.
- 59 Heraf følger, at anbringendet må forkastes.

Tilsidesættelse af omsorgsretten

- 60 Sagsøgeren har gjort gældende, at omsorgspligten bl.a. indebærer, at administrationen, når den udtaler sig om en tjenstemands forhold, skal tage hensyn til samtlige de forhold, der kan påvirke dens afgørelse, og ikke alene tage hensyn til tjenestens, men også til den pågældende tjenstemands interesser (Domstolens dom af 7.3.1990, forenede sager C-116/88 og C-149/88, Hecq mod Kommissionen, Sml. I, s. 599, præmis 15).

- 61 Sagsøgeren hævder, at administrationen i den foreliggende sag på ingen måde tog hensyn til hans personlige interesser, da de anfægtede retsakter alvorligt skader disse, idet de blev truffet uden hensyntagen til de forbehold, han havde fremsat. Det er nemlig ikke lykkedes for Kommissionen at sondre mellem sagsøgerens forskellige bekymringer, og den har indskrænket sig til at fortolke hans oprindelige ansøgning om forflyttelse, som om han ønskede at blive forflyttet hurtigst muligt. I virkeligheden var grunden til, at han underrettede sine overordnede om problemerne i sit kontor, at han ønskede at kunne udføre sine opgaver i kontor VI. BI.4 på bedste måde. Sagsøgeren gentager, at hans eventuelle forflyttelse på et tidspunkt havde forekommet ham at være en mulig løsning på problemerne i hans kontor, men at han trods sin oprindelige pessimisme, som blev delt af hans overordnede, havde kunnet løse de fleste af disse problemer selv.
- 62 Sagsøgeren har tilføjet, at omstændigheder, han ikke var herre over, tvang ham til at henvende sig til sine overordnede. Disse omstændigheder havde nemlig sat ham i en situation, hvor en forflyttelse ikke kunne undgå at påvirke hans omdømme og ære og derfor også hans fremtidige karriere. I denne forbindelse tilføjer han, at skrivelsen af 6. november 1990 fra generaldirektøren, hvoraf det fremgik, at forflyttelsen ikke havde disciplinær karakter, og at Kommissionen virkelig satte hans mange kvaliteter meget højt, på ingen måde havde kunnet genetablere det gode omdømme, han havde haft bl.a. i administrative kredse og erhvervskredse uden for Kommissionen.
- 63 Kommissionen har svaret, at det fremgår af Domstolens faste praksis, at ansættelsesmyndighedens omsorgspligt ikke kan forhindre den i at træffe de foranstaltninger, den finder nødvendige i tjenestens interesse (dom af 16.12.1987, sag 111/86, Delauche mod Kommissionen, Sml. s. 5345), og at ansættelsesmyndigheden »ved vurderingen af tjenestens interesse og de pågældende ansattes interesse råder over et vidt skøn, og [Rettens] kontrol må begrænses til spørgsmålet om, hvorvidt ansættelsesmyndigheden har overskredet grænserne for dette skøn og ikke har udøvet det på klart fejlagtig måde« (Rettens dom af 13.12.1990, sag T-20/89, Moritz mod Kommissionen, Sml. II, s. 769).
- 64 Ifølge Kommissionen viser ansættelsesmyndighedens interesse for den pågældendes situation og de mange forsikringer, han har fået under hele proceduren i forbin-

delse med stillingsskiftet, i den foreliggende sag, at ansættelsesmyndigheden ikke har misligholdt sin omsorgspligt. Alle forhold, der kunne påvirke dens afgørelse, herunder sagsøgerens forbehold, var blevet behørigt afvejet. Ifølge Kommissionen fremgik det tilstrækkelig klart af skrivelsen af 6. november 1990 fra generaldirektøren til sagsøgeren, at forflyttelsen »ikke havde disciplinær karakter«, og at Kommissionen virkelig satte sagsøgerens mange kvaliteter meget høj. Det var disse kvaliteter, der begrundede sagsøgerens ansættelse som konsulent, idet denne stilling krævede besiddelse af dem alle.

- 65 Kommissionen konkluderer, at skulle man følge sagsøgerens argumentation hele vejen igennem, ville det betyde, at administrationen kun kunne enten give afkald på at tildele ham nye arbejdsområder, eller forfremme ham til en højere lønklasse, hvilket ville indskrænke institutionernes frihed til at tilrettelægge deres tjenestegrene på en måde, der vanskeligt kan accepteres.
- 66 Retten skal fastslå, at det fremgår af fast retspraksis, at administrationens omsorgspligt over for sine ansatte afspejler den balance mellem gensidige rettigheder og forpligtelser, som vedtægten har skabt i forholdet mellem den offentlige myndighed og de ansatte i offentlig tjeneste, og at omsorgspligten ikke kan forhindre ansættelsesmyndigheden i at træffe de foranstaltninger, som den skønner nødvendige i tjenestens interesse (ovennævnte dom af 16.12.1987, Delauche mod Kommissionen), da »besættelsen af alle ledige stillinger i første række skal baseres på tjenestens interesse« (Rettens ovennævnte dom af 13.12.1990, sag T-20/89).
- 67 I det foreliggende tilfælde har Kommissionen opfyldt sin omsorgspligt, da den klart ved generalsekretærens skrivelse af 15. oktober 1990 og generaldirektørens skrivelse af 6. november 1990 meddelte sagsøgeren, at afgørelsen vedrørende ham ikke indebar en bedømmelse af den måde, hvorpå han havde udøvet hvervet som chef for kontor VI. BI.4, og at den tværtimod var udtryk for et berettiget ønske om at få en »erfaren og kvalificeret jurist« til at foretage den første analyse og den retlige samordning af de mange retsakter, der regulerer EUGFL. Samtidig havde Kommissionen til sagsøgeren udleveret et dokument, på grundlag af hvilket han så vidt muligt kunne demtere eventuelle rygter om sin person. Således udøvede Kommissionen inden for grænser, der ikke kan kritiseres, sit vide skøn til at bedømme de hensyn, som skal tages i henholdsvis tjenestens og sagsøgerens interesse.

68 Heraf følger, at anbringendet må forkastes.

Krænkelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning

- 69 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen ikke overholdt sit stiltiende løfte om ikke længere at anse ham for ansøger til stillingen som konsulent ved EUGFL, medmindre han blev forfremmet til lønklasse A3, og dermed krænkede princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. De manglende svar på de notater, han havde tilsendt sine overordnede for at forklare tilbagekaldelsen af sit principielle samtykke til forflyttelse, gav ham tillid til, at forflyttelsen ikke ville finde sted som led i omstruktureringen, medmindre det blev besluttet af generaldirektøren efter en korrekt gennemførelse af omstrukturingsproceduren, dvs. under overholdelse af frivillighedsprincippet.
- 70 Han tilføjer, at bilaget til notatet af 25. juni 1990 ved ikke at nævne nogen navne også havde styrket den berettigede forventning, han kunne have til, at en forflyttelse kun kunne komme på tale efter omstrukturingsproceduren eller på frivillig basis.
- 71 Endelig fremhæver sagsøgeren, at han i betragtning af sin hidtidige karriere kunne have en berettiget forventning om at blive forfremmet til lønklasse A3 ganske snart. Men som sagerne nu står, er håbet blevet meget begrænset.
- 72 Kommissionen har svaret, at der ikke var tale om krænkelse af et løfte fra administrationens side, og at sagsøgeren derfor ikke kan påberåbe sig, at administrationen har givet ham præcise forsikringer. I øvrigt ses det ikke, hvorfor omplaceringen af sagsøgeren påvirker hans fremtidige karrieremuligheder. Der findes en særlig procedure til forfremmelse til lønklasse A3 for tjenestemænd i mellemliderstillinger, såsom sagsøgeren.

- 73 Kommissionen konkluderer, at det synes, som om det egentlige sigte med sagsøgerens sagsanlæg er adgang til lønklasse A3.
- 74 Retten skal fastslå, at der i sagens akter ikke findes spor af noget stiltiende løfte fra Kommissionens side om ikke længere at betragte sagsøgeren som ansøger til stillingen som EUGFL-konsulent, medmindre han blev forfremmet til lønklasse A3, eller om, selv om Kommissionen ikke var forpligtet til det, at anvende omstruktureringsproceduren og tilstræbe en frivillig overflytning. Endvidere kunne sagsøgeren ikke af administrationens tavshed udlede, at denne havde givet afkald på at forflytte ham til stillingen som EUGFL-konsulent, da vedtægten, særlig artikel 90, stk. 3, bygger på princippet om, at manglende svar fra administrationens side anses for en stiltiende afvisning. Derfor kan Kommissionens tavshed ikke betragtes som et indicium for administrationens samtykke. I øvrigt skal det bemærkes, at generalsekretærens skrivelse af 15. oktober 1990, som er en besvarelse af sagsøgerens skrivelse af 18. september 1990, udtrykkeligt viser, at Kommissionen aldrig havde forpligtet sig til noget sådant, da det deri hedder: »Jeg forstår udmærket betydningen af, at der differentieres mellem stillingen som konsulent for EUGFL og overflytningen af chefen for kontor VI. E.4 til en stilling som konsulent. Jeg har henstillet til hr. Legras, at han differentierer mellem de to tilfælde«.
- 75 Endvidere kan den omstændighed, at notatet af 25. juni 1990 ikke indeholder noget navn, ikke tjene som bevis for, at Kommissionen har indgået en stiltiende forpligtelse, da det er kendetegnende for et udkast til organisationsplan, at det ikke indeholder navne.
- 76 Under disse omstændigheder kan der ikke være tale om krænkelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.
- 77 Heraf følger, at anbringendet ikke kan tages til følge

Krænkelser af forbuddet mod forskelsbehandling

- 78 Sagsøgeren har anført, at den anden lederstilling, der blev oprettet ved ændringen af organisationsplanen for GD VI, nemlig stillingen som chef for det nye kontor VI.4 (»fremme af landbrugsprodukter«), ikke blev besat »uno actu«, men på grundlag af frivillighedsprincippet (meddelelse om ledig stilling og indgivelse af ansøgninger i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 1). Den ansøger, der senere blev valgt til nævnte stilling på grundlag af denne procedure, er en tjenestemand i lønklasse A4, der, som sagsøgeren før overflytningen, havde udøvet andre hverv inden for netop GD VI. Han konkluderer, at den åbenbare forskel i behandlingen af så sammenlignelige situationer er uacceptabel, og at der ikke er fremført nogen begrundelse for denne forskelsbehandling, som kan berettiggende den.
- 79 Kommissionen har fremhævet, at den ved at handle som gjort overholdt vedtægtens artikel 7, og at sagsøgeren ikke kan støtte ret på, at den anvendte nogen anden procedure ved besættelsen af en tilsvarende stilling i lønklasse A4, eftersom den procedure, der blev anvendt over for sagsøgeren, er lovlig.
- 80 Retten fastslår, at da den procedure, der blev anvendt over for sagsøgeren, ikke er ulovlig, kan sagsøgeren ikke hævde, at der er tale om forskelsbehandling, når en anden tjenestemand bliver genstand for samme foranstaltning, men efter en anden procedure.
- 81 Anbringendet kan derfor ikke tages til følge.

Tilsidesættelse af begrundelsespligten

- 82 Sagsøgeren har hævdet, at vedtægtens artikel 25, stk. 2, er tilsidesat, idet enhver afgørelse, som indebærer et klagepunkt, ikke alene skal være begrundet, men også skal være nøjagtigt begrundet.

- 83 Han gør gældende, at Kommissionen ikke under henvisning til institutionernes vide skøn ved tilrettelæggelsen af tjenesten kan søge at unddrage sig begrundelsespligten. Kommissionens afgørelse af 17. oktober 1990 indebærer faktisk en ufrivillig forflyttelse som følge af ændringen af organisationsplanen for GD VI, hvorved der blev oprettet en stilling som konsulent hos direktøren for GD VI. Derfor er denne afgørelse en afgørelse, der indebærer et klagepunkt, men ikke indeholder en nøjagtig begrundelse, idet den begrundes med omstruktureringen, selv om omstruktureringsproceduren ikke er fulgt.
- 84 I øvrigt har sagsøgeren gjort gældende, at man — hvis man for at søge at finde en begrundelse — henviser til skrivelserne af 6. og 9. november 1990, hvorved han fik kendskab til den for ham negative afgørelse, må konstatere, at begrundelserne er forskellige. Den første skrivelse indskrænker sig nemlig til at anføre, at hans udnævnelse til stillingen som konsulent indgår i den omstrukturering, der er genstand for notat VI/00666 af 25. juni 1990. Men i den anden skrivelse begrundes hans udnævnelse med ændringen af organisationsplanen for Generaldirektoratet for Landbrug. Det skulle således være som følge af denne ændring, at Kommissionen den 17. oktober 1990 besluttede at oprette en stilling som EUGFL-konsulent og udnævne sagsøgeren til den.
- 85 Ifølge sagsøgeren burde afgørelsen om hans forflyttelse, hvis denne faktisk var et led i omstruktureringen, have indeholdt begrundelser, der gjorde det muligt for ham at kontrollere, om omstrukturingsproceduren, således som denne er beskrevet i notatet af 25. juni 1990, dvs. bl.a. frivillighedsprincippet, var overholdt.
- 86 Han har i replikken tilføjet, at der under hans samtale med generaldirektøren den 14. marts 1990 var opnået enighed om, at generaldirektøren intet kunne love med hensyn til, om stillingen som EUGFL-konsulent ville blive placeret i lønklasse A4 eller A3. Dette viser meget tydeligt, at da sagsøgeren blev foreslået til nævnte nye stilling, var det underforstået, at spørgsmålet om hans eventuelle forfremmelse til lønklasse A3 ville blive behandlet og afgjort efter den sædvanlige procedure, dvs. efter indgivelse af ansøgning i fortsættelse af en meddelelse om en ledig stilling på niveauet A5, A4 og A3, i overensstemmelse med de retningslinjer, der er fastsat ved

Kommissionens beslutning af 19. juli 1988 om besættelse af mellemliderstillinger. En sådan fremgangsmåde ville have gjort det muligt for RUU at afgive udtalelse om, på hvilket niveau stillingen skulle besættes. I den foreliggende blev sagsøgeren unddraget denne høring af RUU, der kunne have ført til hans forfremmelse til lønklasse A3; en forfremmelse, som han kunne have berettiget forventning om inden for nær fremtid i betragtning af sit karriereforløb.

- 87 Kommissionen har for det første henvist til, at det følger af Domstolens faste praksis, at en intern omorganiseringsforanstaltning, der ikke kan anfægte de berørte parter vedtægtsmæssige stilling eller princippet om overensstemmelse mellem lønklasse og arbejde, ikke er underlagt nogen begrundelsespligt (jf. bl.a. dom af 17.5.1984, sag 338/82, Albertini og Montagnani mod Kommissionen, Sml. s. 2123).
- 88 Kommissionen tilføjer, at selv om man går ud fra, at en intern organisationsforanstaltning som den, der her er tale om, måtte kræve en begrundelse, var sagsøgeren — takket være sine mange kontakter og sin korrespondance med de overordnede — i stand til at »forstå, hvilke konsekvenser den trufne afgørelse havde for ham«. Det fremgår af fast retspraksis, at en afgørelse er tilstrækkeligt begrundet, såfremt den er truffet under omstændigheder, som er tjenestemanden bekendt, og således gør det muligt for ham at forstå, hvilke konsekvenser den trufne afgørelse har for ham (Domstolens dom af 29.10.1981, sag 125/80, Arning mod Kommissionen, Sml. s. 2539, af 1.6.1983, forenede sager 36/81, 37/81 og 218/81, Seton mod Kommissionen, Sml. s. 1789, og ovennævnte dom af 7.3.1990, forenede sager C-116/88 og C-149/88).
- 89 I denne forbindelse har Kommissionen bestridt, at begrundelsen i skrivelserne af 6. og 9. november 1990 er modstridende. Den henviser til, for det første, at den første skrivelse skulle være en særlig imødekommelse af sagsøgerens ønske om, at hans situation ikke blev forvekslet med situationen for en anden kontorchef. Det er grunden til, at det i dette notat udtrykkeligt hed, at sagsøgerens udnævnelse skete som led i den omstrukturering, der var behandlet i notatet af 25. juni 1990, uden at den procedure, der var beskrevet i notatets punkt III, var nævnt. Kommissionen anfører for det andet, at ifølge den anden skrivelse var sagsøgerens omplacering »led i ændringen af organisationsplanen for Generaldirektoratet for Landbrug«. Men den planlagte omorganisering af GD VI, i hvilken forbindelse man havde

brugt udtrykket »omstrukturering« af ressourcerne, indebærer klart en »ændring af organisationsplanen« for generaldirektoratet. Oprettelsen af den nye stilling som konsulent og Kommissionens ansættelse af sagsøgeren i denne i henhold til vedtægtens artikel 7 forudsatte en forudgående ændring af organisationsplanen. Derfor kan Kommissionen ikke se nogen modsætning mellem begrundelserne i de to skrivelser.

- 90 Retten skal påpege, at det følger af fast retspraksis, at en sådan afgørelse er tilstrækkeligt begrundet, såfremt den er truffet under omstændigheder, som er tjenestemanden bekendt, og således gør det muligt for ham at forstå, hvilke konsekvenser den trufne afgørelse har for ham (Domstolens ovennævnte dom af 29.10.1981, sag 125/80, af 1.6.1983, forenede sager 36/81, 37/81 og 218/81, og af 7.3.1990, forenede sager C-116/88 og C-149/88).
- 91 Konkret fremgår det af de forskellige notater, der blev udvekslet mellem parterne i 1990, at sagsøgeren fuldt ud forstod konsekvenserne af den over for ham trufne foranstaltning.
- 92 Det er dog et spørgsmål, dels, om ikke skrivelserne af 6. og 9. november 1990 afviger fra hinanden for så vidt angår grundlaget for foranstaltningen, da det i den første anføres, at foranstaltningen er led i den almindelige omstrukturering i henhold til notatet af 25. juni 1990, mens det i den anden hedder, at foranstaltningen er led i ændringen af organisationsplanen, dels, om ikke denne afvigelse er af en sådan art, at sagsøgeren kunne vildledes deraf med hensyn til, hvilken procedure der skulle følges i hans sag.
- 93 Ved besvarelsen af disse spørgsmål skal der henvises til, at omstruktureringsproceduren ikke fandt anvendelse på sagsøgeren, i modsætning til, hvad han måske kunne forledes til at tro af skrivelsen af 6. november 1990. Denne manglende nøjagtighed blev dog berigtiget af Kommissionen, både i dens skrivelse af 9. november 1990 og i dens svar på sagsøgerens klage, hvori den klart angav, at »nævnte procedure alene er indført med henblik på mobiliteten af personale, der ikke er kontorchefer«.

- 94 Endvidere bør der ved vurderingen af betydningen af de forskellige notater, som blev udvekslet mellem parterne, lægges vægt på formålet med notaterne. Herved må det fastslås, at notatet af 6. november 1990, for så vidt som man deri henviser til den almindelige omstrukturering, havde til formål at sondre mellem sagsøgerens situation og situationen for en anden kontorchef, som havde været genstand for en disciplinær foranstaltning.
- 95 Det følger heraf, at da den eventuelle unøjagtighed i skrivelsen af 6. november 1990 er blevet berigtiget under den administrative procedure, kan der ikke antages at være sket en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 25, stk. 2.
- 96 I øvrigt fastslår Retten, at når sagsøgeren i replikken i forbindelse med anbringendet om tilsidesættelse af artikel 25 påberåber sig den skade, han har lidt på grund af, at den i Kommissionens afgørelse af 19. juli 1988 fastsatte procedure ikke blev anvendt i hans tilfælde, er der tale om et nyt anbringende, som må afvises fra påkendelse i henhold til procesreglementets artikel 48, stk. 2 (jf. tillige ovenfor, præmis 40).
- 97 Anbringendet må således forkastes.
- 98 Det fremgår af ovenstående, at sagsøgte vil være at frifinde i den første sag.

Den anden sag

- 99 Den anden sag omfatter tre klagepunkter, nemlig annullation af meddelelsen om ledig stilling KOM/164/90, afslag på sagsøgerens ansøgning og udnævnelsen af V. til den stilling, der var ledig ifølge meddelelsen.

Ulovligheden af meddelelsen om ledig stilling KOM/164/90

- 100 Sagsøgeren har gjort gældende, at da han i sin første sag havde påvist ulovligheden af den automatiske forflyttelse, kunne Kommissionen ikke betragte hans stilling som chef for kontor VI. BI.4 som ledig og offentliggøre meddelelsen om ledig stilling KOM/164/90.
- 101 Kommissionen har svaret, at den i forbindelse med den første sag påviste, at omplaceringen af sagsøgeren var fuldt berettiget. Derfor havde den ment det nødvendigt på organisationsplan at iværksætte en procedure, der kunne føre til erstatning af sagsøgeren. Dette var baggrunden for offentliggørelsen af meddelelsen om ledig stilling KOM/164/90 (chef for kontor VI. BI.4).
- 102 Retten fastslår, at det eneste anbringende, sagsøgeren har anført til støtte for sin påstand om, at meddelelsen om ledig stilling KOM/164/90 er ulovlig, er ulovligheden af Kommissionens afgørelse af 17. oktober 1990.
- 103 Da sagsøgte må frifindes i sagen om denne afgørelse, må sagsøgte ligeledes frifindes i den anden sag for så vidt angår det første proceskrav.

Spørgsmålet, om afslaget på sagsøgerens ansøgning om sin tidligere stilling er ulovligt

- 104 Sagsøgeren har i replikken gjort gældende, at når Kommissionen — i et bilag til svarskriftet — fremlægger meddelelse 10/91 fra RUU for at vise, at dette har gennemgået ikke alene hver enkelt ansøgers ansøgning i medfør af vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a), men også hver enkelt ansøgers personlige aktmappe, viser det i virkeligheden, at RUU på sit møde den 7. februar 1991 ikke var i stand til at foretage en gyldig undersøgelse af sagsøgerens egnethed og evner til at beklæde sin tidligere stilling. Det vigtigste grundlag for denne vurdering skulle have været sagsøgerens bedømmelse for tidsrummet fra den 1. juli 1987 til den 30. juni 1989. Men sagsøgeren har uimodsagt af Kommissionen hævdet, at medlemmerne af RUU ikke

kan have haft kendskab til denne bedømmelse på mødet den 7. februar 1991, da bedømmelsen først blev endeligt vedtaget den 22. januar 1991 og tidligst kan være blevet skrevet den 8. februar 1991. Kommissionen, der ikke kunne bedømme hans egnethed og evner til at beklæde den stilling, han tidligere havde haft, har derfor med urette og uden begrundelse afvist hans ansøgning. Denne åbenbare forskelsbehandling af sagsøgeren i forhold til de øvrige ansøgere er uacceptabel og udgør en diskrimination.

- 105 I øvrigt finder sagsøgeren det uforståeligt, hvorfor det forhold, at han tidligere havde beklædt den stilling, der skulle besættes, og som han havde forladt mod sin vilje, skulle forhindre ham i at søge stillingen.
- 106 Kommissionen fastslår på sin side, at sagsøgeren ikke bestrider, at ansættelsesmyndigheden har et vidt skøn med hensyn til vurderingen af ansøgningerne til en ledig stilling. Den bemærker, at det ikke i den meddelelse, RUU's sekretariat havde sendt til sagsøgeren, var anført, at hans ansøgning ikke var kommet i betragtning, men at RUU havde »gennemgået samtlige ansøgninger«, og at den havde »hørt hr. Legras, generaldirektøren for landbrug«, samt at den »på dette grundlag«, »efter gennemgangen af de indgivne ansøgninger« havde skønnet, at »[Deres] ansøgning ikke bør komme i betragtning ved denne lejlighed«. Endvidere fremgår det ganske klart af denne meddelelse, at »udvalget har gennemgået hver enkelt ansøgers ansøgning«.
- 107 I øvrigt bestrider Kommissionen berettigelsen af det argument, at det forhold, at sagsøgeren allerede tidligere havde beklædt denne stilling til sine overordnedes tilfredshed, i sig selv var et bevis for, at institutionen havde begået en åbenbar fejl ved at udnævne en anden ansøger end den, der tidligere havde haft stillingen. Kommissionen tilføjer, at det tværtimod ikke kunne undre, at den havde afvist en ansøger, der netop i tjenestens interesse var blevet flyttet fra den ledige stilling til en anden stilling i samme generaldirektorat.

- 108 Kommissionen erkender ganske vist, at sagsøgeren først fik forelagt udkastet til sin bedømmelse den 3. august 1990, men den lægger vægt på, at den række af forsinkelser, der opstod fra denne dato, ligeledes skyldtes, at sagsøgeren havde gjort indsigelse mod bedømmelsen.
- 109 Kommissionen tilføjer, at det efter Domstolens praksis ikke kræves, at alle ansøgere på det tidspunkt, hvor afgørelsen om udnævnelse træffes, skal befinde sig på samme trin for så vidt angår deres bedømmelsesrapporter, og heller ikke, at det påhviler ansættelsesmyndigheden at udsætte sin afgørelse, dersom den seneste rapport fra den ene eller den anden ansøger endnu ikke er endelig som følge af, at den er blevet forelagt den ansvarlige for en appelleret bedømmelse eller det paritetiske udvalg (ovennævnte dom af 27.1.1983, sag 263/81). Da bedømmelsen af sagsøgeren desuden ikke kunne føje noget til de udmærkede vurderinger i de tidligere bedømmelser, har den manglende bedømmelse ikke forhindret en behørig vurdering af fortjenester og ikke kunnet skade ham (Domstolens dom af 11.5.1978, sag 25/77, Roubaix mod Kommissionen, Sml. s. 1081). Derfor finder Kommissionen, at sagsøgerens akter udgjorde et tilstrækkeligt bedømmelsesgrundlag for RUU.
- 110 For så vidt angår den påståede manglende begrundelse for den trufne afgørelse har Kommissionen bemærket, at de omstændigheder, under hvilke den blev truffet og bragt til sagsøgers kendskab, under alle omstændigheder var en klar indikation af begrundelsen og grundlaget for afgørelsen (dom af 28.5.1980, forenede sager 33/79 og 75/79, Kuhner mod Kommissionen, Sml. s. 1677).
- 111 Retten finder, at selv om sagsøgeren klagede over afslaget på ansøgningen og udnævnelsen af V., før disse afgørelser blev truffet, bør sagen tages under påkendelse. Sagsøgeren udbyggede således ved sin skrivelse af 15. april 1991 den oprindelige klage, og under de omstændigheder hindrede det forhold, at den oprindelige klage af 25. februar 1991 var blevet indgivet for tidligt, ikke, at den forudgående administrative procedure opfyldte sit formål, nemlig en mindelig afgørelse af tvisten, hvilket Kommissionen har erkendt i retsmødet.

- 112 Med hensyn til realiteten erindrer Retten indledningsvis om, at det i Domstolens praksis er anerkendt, at Fællesskabets institutioner har et vidt skøn ved organisationen af deres tjenestegrene, alt efter de opgaver, som er overdraget dem, og — under hensyntagen til disse opgaver — ved placeringen af det personale, som de har til rådighed (Domstolens ovennævnte dom af 23.3.1988, sag 19/87, præmis 6).
- 113 I det foreliggende tilfælde skal det fastslås, at på det tidspunkt, hvor RUU foretog sammenligningen af fortjenesterne hos de forskellige ansøgere til den ledige stilling, havde det ikke fået forelagt sagsøgerens seneste bedømmelse. Det er således et spørgsmål, om den manglende bedømmelse har kunnet være til skade for sagsøgeren, og om det under disse omstændigheder og i betragtning af de andre oplysninger i sagsøgerens akter er rimeligt, at ansættelsesmyndigheden afslog hans ansøgning om sin tidligere stilling.
- 114 I den forbindelse må der lægges vægt på, at RUU og ansættelsesmyndigheden havde flere oplysninger til rådighed med henblik på at vurdere sagsøgerens ansøgning og sammenligne hans fortjenester med de øvrige ansøgers: For det første, at sagsøgeren tidligere havde modtaget fremragende bedømmelser, hvortil den sidste bedømmelse ikke kunne føje meget. For det andet, at sagsøgeren ved flere lejligheder, mens han beklædte stillingen, havde udtrykt ønske om at forlade den, dels ved gentagne gange at ansøge om andre ledige stillinger, dels ved den 9. januar 1990 at anmode generaldirektøren om en anden stilling. For det tredje, at sagsøgeren i sit curriculum vitae, der var vedføjet ansøgningen, havde anført: »Jeg ansøger her ved om stilling KOM/164/90, således at jeg, når stillingen besættes, kan opnå en forfremmelse til lønklasse A3«, hvilket i sig selv berettigede RUU og ansættelsesmyndigheden til at afslå sagsøgerens ansøgning, da RUU i første omgang havde besluttet, at den stilling, sagsøgeren søgte om, skulle beklædes på niveau A5/A4. For det fjerde, at sagsøgeren var den tidligere indehaver af den ledige stilling, og at ansættelsesmyndigheden, om end mod hans vilje, havde forflyttet ham til en anden tjenestegren på en måde, som Retten har skønnet forenelig med tjenestens interesser.

- 115 Det fremgår af ovenstående, at RUU og ansættelsesmyndigheden havde et tilstrækkeligt grundlag til med rimelighed at afslå sagsøgerens ansøgning til sin tidligere stilling, og at den omstændighed, at sagsøgerens sidste bedømmelse manglede, da RUU foretog den sammenlignende undersøgelse af hans fortjenester, ikke var til skade for ham.
- 116 Det følger heraf, at sagsøgte må frifindes, for så vidt sagen vedrører afslaget på sagsøgerens ansøgning til sin tidligere stilling.

Udnævnelsen af V.

- 117 Sagsøgeren finder, at uregelmæssighederne under den procedure, der førte til udnævnelsen af hans efterfølger til stillingen som chef for kontor VI. BI.4, bør medføre annullation af udnævnelsen.
- 118 Kommissionen har gjort gældende, at den omstændighed, at den valgte en af de tre ansøgere, som RUU lod komme i betragtning, ikke påvirkede lovligheden af den afgørelse, den traf inden for rammerne af sin skønsret, da der ikke foreligger det mindste bevis på, at den har begået en åbenbar fejl, og da sagsøgeren herudover aldrig har søgt at så tvivl om V.'s personlige kvalifikationer.
- 119 Retten fastslår, at da der ikke er konstateret nogen uregelmæssighed i den pågældende udnævnelsesprocedure, må sagsøgte frifindes, for så vidt sagen vedrører denne udnævnelse.

- 120 Det fremgår af det ovenfor anførte, at sagsøgte ligeledes vil være at frifinde i den anden sag.

Sagens omkostninger

- ¹²¹ Ifølge artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Ifølge samme reglements artikel 88 bærer institutionerne dog selv deres egne omkostninger i sager anlagt af Fællesskabernes ansatte.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Femte Afdeling)

1) Sagsøgte frifindes.

2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

Lenaerts

Kirschner

Barrington

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 10. juli 1992.

H. Jung

Justitssekretær

K. Lenaerts

Afdelingsformand